

ZÁŤITEK PRACOVNĚŠ POHOVORŮ

ĀšterĀ½, 18 Āervenec 2017

Mám chlapy ráda, fakt jo. Tenhle byl navíc o hlavu vĀtší, ramenatej, tmavý vlasy, tmavý voĀi, no prostĀ senzace. Poslali nám ho z pracáku. Koukám na doporuĀenku, hm, 75 roĀník, to je správnĀ uleĀ¼elej, prolítne mi hlavou a znova ho zhodnotím. Pohled na nĀj je pĀknej.

"“Napište mi, Ā¼e nevyhovuju vašim poĀ¼adavkĀm. Nebudeme si pĀTMece dĀlat problémy, Ā¼e néééééééééé."

Mám rády chlapy, nikoliv flákaĀe. Flákaj to pak ve všech oblastech Ā¼ívota a to já nerada. "Ale já to takhle nepoznám," zahrávám to do autu a dávám mu ještĀ jednu šanci, je pĀTMece jenom docela pĀknej. "Helejte, pro vaši firmu bych stejnĀ nebyl pĀTMínosem, no ne, kouknĀte, sem vyuĀenej automechanik a na pokladnu nejdu." "DobĀTMe, mĀĀ¼ete jít na údrĀ¼bu, do skladu, na plochu, máme spoustu volných míst. Domluvíme si termín pohovoru." "Helejte, nedĀlejte si problémy, nic nevíte vo mojí situaci, napište tam, co sem vám ĀTMek a budeme voba spokojený." Fakt nesnáším tuhle sortu lidí, zvláštĀ kdyĀ¼ si prohlídnu pásku a zjistím, kolik Ā¼e sem zase nasypala státu. A arongantní chování uĀ¼ vĀbec nerada. Postihlo mĀ zaseknuté myšlení. "Jak ĀTMíkám, ĀTMeknĀte, mĀĀ¼ete dorazit na pohovor, ujasníme si, co bychom vám mohli nabídnout a uvidíme," hraju si ještĀ na milou, profesionální personalistku s kĀTMeĀovitým úsmĀvem a koutkem oka registruju, Ā¼e mi Barunka nĀco signalizuje. „ ale nemám Āas na nĀjaký pĀTMiblblý pohovory, napište, co sem vám ĀTMek a bude.“ „PromiĀte, koleg potĀTMebuje s nĀĀím poradit, zatím se podívejte, kdy mĀĀ¼ete pĀTMijít,“ mluvím jak z pĀTMíruĀky o aseritivitĀ a odc Barunkou do kanclu. Tam uĀ¼ je malé sročení davu. „Hele, uĀ¼ se tady s ním dohadujeme asi pĀ hodiny, on fakt nechce makat.“ „To vidím sama, ale ulehĀovat mu to nehodlám.“ „Tak jak jste se rozhodl, kdy pĀTMijdete na pohovor?“ vracím se na chodbu a ještĀ poĀTMád jsem milá, vstĀTMícná, usmĀvavá. „ nechápete moji situaci, tohle je represe, kdykoliv se mĀĀ¼ete voctnout na mym místĀ, kdo tady tomu bordelu velí, si s ním promluvim.“ To uĀ¼ zbystĀTMila i securita a vedoucí pĀTMijmu se zastavil zaujat situací. „Hani, nĀjakej problém? PotĀTMebuješ pomoc?“ „VlastnĀ jo, mohl bys s pánem udĀlat pohovor, je zdaleka, aĀ¼ ze Strašnic a nemĀĀ¼e sem poĀTMád jezdit,“ zaĀínám být ironická. „Helejte, já se mĀĀ¼u na nĀjaký pohovory víte co, dejte mi razítko a bude pokoj.“

KdyĀ¼ razítko, tak razítko, právnĀ mi došla trpĀlivost, vyrvala jsem mu doporuĀenku z ruky a jako fúrie vletĀla na manaĀ¼erskou místnost a vztekle napsala: Odmítl místo, nechce pĀTMijít na pohovor. „Tady to máte i s razítkem,“ podávám mu papír a ne bez zvĀdavosti sleduji, co on na to. „Ale to nejní pravda, já vám ĀTMíkám, Ā¼e nebudu pro vaši firmu pĀTMínosem, koukejte to tam napsat, vĀbec nechápete moji situaci, jak se menujete a kde máte nadĀTMízenýho, já mu to vysvĀtlím, vy p..o jedna.“ Jeho vulgarita mĀ uklidĀuje. „Pan ĀTMeditel je na stavbĀ, náborĀm velím já, dĀkuju, Ā¼e mi vykáte a nic pĀTMepisovat nebudu.“ „Já si na vás budu stĀĀ¼ovat na pracáku, takhle mĀ inzultovat, vy krávo.“ Nezabila jsem ho. Kupodivu. HAJKA